

Gennemførelse, for at være saa betydelige, at de i nogen Maade bør hindre Forslagets Vedtagelse. Snarere er man tilbøjelig til at antage, at naar Loven gennemføres med hensynsfuld Anvendelse af de Lempelser, den tillader, saa vil det meget hurtigt vise sig, at de Ulemper, der ville følge, ere langt ringere end antaget. Flertallet anbefaler derfor Forslaget til Vedtagelse uden gennemgribende Ændringer.

Til de af Flertallet stillede Ændringsforslag skal kun følgende anføres:

1) Da det med nogen Ret kan gøres gældende, at de Forbrugere, der selv indforskrive afgiftspligtige Drikkevarer uden at være berettigede til Handel dermed, stilles ulige gunstigere ved Bestemmelserne i Forslagets § 11 end de, der købe tilsvarende Varer her i Landet, foreslaas det, at det Beløb, der ifølge Forslaget skal lægges til Grund for Afgiftens Beregning, forhøjes med 40 pCt. (Ændringsforslag Nr. 8).

2) Under Hensyn til, at der fastsættes forholdsvis høje Bødestraffe for Overtrædelse af Lovens forskellige Bestemmelser, foreslaas det, at den Andel af Bøden, der ifølge § 18 kan tilfalde Anmelderen, nedsættes fra Halvdelen til en Trediedel (Ændringsforslag Nr. 11).

Et *Mindretal* (Borgbjerg, N. C. Christensen og Wilmann) er principielt Modstander af al indirekte Beskatning. Desuden anse vi det foreliggende Forslag for uheldigt, da dets Gennemførelse vil frembyde mange Vanskeligheder og virke i høj Grad generende for de forretningsdrivende, der forhandle de i Lovforslaget omhandlede spiritøse Drikkevarer. Vi foreslaa derfor Lovforslaget forkastet ved den i Ændringsforslagslisten under Nr. 14 anførte Dagsorden.

Et *andet Mindretal* (Alf. Christensen og Rørdam) anser en Lov som det foreliggende Forslag for en utaalelig Hæmsko for den borgerlige Næring. Man ønsker derfor ikke Kompensation skaffet ad den Vej, men stiller Forslag angaaende Overgang til næste Sag paa Dagsordenen.

Et *tredie Mindretal* (Birck) anerkender, at Vin er et godt Skatteobjekt, og at en Skat afpasset efter Værdien er retfærdig. Men Mindretallet kan, ihvorvel det indrømmer, at en Stempelafgift ikke har alle de Ulemper som den tyske og franske Cirkulationsafgift, ikke give sin Tilslutning til Indførelse af en *indenlandsk Afgift paa Vin*.

Thi en saadan findes kun i vinproducerende Lande, hvor Vinforbruget altsaa ikke kan rammes med en Told, og hvor man derfor, for overhovedet at ramme Vinforbruget, er nødt til at gaa den indenlandske Afgifts besværlige Vej. Indenlandsk Afgift er i øvrigt kun let at gennemføre for Varers Vedkommende, der produceres paa faa Steder og mere eller mindre staa under Monopolets eller i alt Fald under Storindustriens Tegn, saasom Brændevin, Papir og Sukker, men yderst besværlig og mangelfuld, hvor Producenterne ere mange, eller, naar Varen skal beskattes i Handelen, de handlendes Antal er stort.

For at Stempelafgiftens Kontrol skulde være tilstrækkelig og nogenlunde billig, maatte man fratage Urtekræmmere og Beværtere Retten til selv at aftappe og dermed give Vinhandlerne et Monopol, hvorfor der i alt Fald ikke er nogen statlig Nødvendighed.

Stempelafgift kræver yderligere et stort Apparat; Mindretallet mener, at 8 til 10 pCt. af Skatten vil gaa til Kontrol, Stempelmærker m. m., saaledes at det i sig selv for højt anslaaede Nettoudbytte yderligere forringes.

Reglerne om Beholdernes Maksimumstørrelse ville let blive uigennemførlige; Stemplets Variering efter *Detailprisen* gør Skatten svær at anvende, bortset fra det Tilfælde, at en Restauratør, der køber et Fad Vin, selv beskærer og lagrer det, ikke i Salgsøjeblikket kan angive, hvad hans *Detailpris* er — idet jo Loven skelner mellem en Grospris, Detailpris og Udskænkingspris.

Heller ikke Kontrollen med Restauratørernes Vinsalg kan gennemføres. Hvorledes kan f. Eks. et Glas Vin eller Likør